

COMMENTAAR GARANTIES GEVEN OVER LEVENSEINDE

GUY TEGENBOS

Enkele weken geleden ging het hier over de uitbreiding van de euthanasiewet naar dementerenden en kinderen. Vandaag komt een ander verhaal aan bod: dat van een levensbeëindiging door sedatie: door de patiënt in een diepe slaap te brengen. Het is een schrijnend verhaal: de besluitvorming over die sedatie en de uitvoering ervan verliepen, zacht uitgedrukt, 'gebrekkig'. Gebeurt dat vaak? We weten het niet. Niemand wil het, maar het gebeurt. Het levenseinde geeft wel vaker aanleiding tot verschillende interpretaties bij de betrokkenen. Maar veel minder bij euthanasie, omdat die vorm van levensverkorting met veel meer voorzorgsmaatregelen omgeven is dan de andere zoals sedatie. Dat laatste wordt nochtans achtmaal meer toegepast dan euthanasie (14,5 versus 1,9 procent van de sterfgevallen).

Wet moet eerst en vooral patiënten zekerheid geven

Professor Jan Bernheim (VUB) beschreef recent in het Tijdschrift voor Geneeskunde hoe geleidelijk een 'Belgisch model van integrale levenseindezorg' gegroeid is, dat vele vormen van levensverkorting evenwaardig naast elkaar plaatst. Maar voor euthanasie heeft de wetgever uitvoerige zorgvuldigheidsvoorwaarden vastgelegd (uitzichtloos lijden, herhaalde en uitdrukkelijke vraag van de wilsbekwame patiënt, ...), terwijl hij voor sedatie helemaal niets vereist.

Hoe komt dat? Sedatie wordt om de een of andere reden - net als het stoppen van een behandeling - beschouwd als 'normaal medisch handelen'. De medici moeten maar onder elkaar regelen hoe ze daarmee omgaan. Euthanasie werd niet gezien als normaal medisch handelen. Artsen waren strafbaar als ze euthanasie pleegden. De euthanasiewet diende niet om euthanasie mogelijk te maken voor patiënten, want die werd al toegepast, maar om artsen te beschermen: als ze de voorwaarden volgden, waren ze niet meer strafbaar.

Meteen wordt duidelijk waarom de euthanasiewet geen rust en duidelijkheid heeft gebracht bij de mensen. Ze was in feite niet voor hen bedoeld, maar voor de artsen. De wet geeft de patiënten geen garanties. Ze weten nog altijd niet waarop ze recht hebben en waarop niet, en hoe ze hun levenseinde zelf kunnen regisseren. Daardoor heerst er veel onzekerheid. En daardoor wordt bij sommige vormen van levensbeëindiging of -verkorting minder zorgvuldig beslist en minder zorgvuldig opgetreden.

Als men iets wil veranderen aan de euthanasiewet - en daar zijn goede redenen voor - zou men best een heel andere wet schrijven: één die in de eerste plaats over de patiënten gaat, één die hen garanties geeft dat in alle gevallen zorgvuldig mét hen beslist wordt en zorgvuldig gehandeld wordt.

In die wet voor patiënten kan men dan ook de rechten van de artsen regelen. Niet omgekeerd.

dS De
Standaard

EN VERDER

BINNENLAND4-27	OPINIE40-43
BUITENLAND28-35	REGIO50-51
CULTUURC1-C25	SPORT44-49
ECONOMIE60-72	TELEVISIEC26-C31

adressen 57
kruiswoordraadsel W4
rouwberichten 54
strips 53

WEERBERICHT53
KUSTzomers13-21°C
MIDDEN-BELGIEzomers11-24°C
KEMPEN.....zomers.....13-26°C

INHOUD

LET'S GO URBAN
Dansen
zonder
zelfmedelijden

>16

POL VANDEMEULEBROUCKE
'Onder drugsdealers
zitten ook
toffe gasten'

>20

WEG UIT AFGHANISTAN
De operatie
die D-Day
doet vergeten

>30

OOGGETUIGE
Cannes
naast de
rode loper

>36

MARC REYNEBEAU
'Bezit de Vlaamse
natie wel een eigen
taal en cultuur?'

>40

VOETBAL
Rode Duivels spelen
2-2 gelijk tegen
Montenegro

>44